

НЕДЪЛНА КЪ.

ЗА ГОРДЕЛИВЫЯ ЗАКОННИКЪ.

Рече же ему Иисусъ: иди и ты твори такожде.

Благослови отче!

Гордостътъж и въздиганіето голѣма повредж принося на челоуѣка, и препатствіе на сѣкоу добринж: зашто единъ челоуѣкъ, когато незнае нити размава нищо, а мысли себе си мѣдръ, разменъ и сѣ държи на голѣмо, той скоро пада, става посраменъ и изгѣва сичкитѣ си добрины: зашто горделивъ челоуѣкъ напразно сѣ трѣди да сѣ покаже нѣщо, или да направи нѣкое добро, когато доброто сѣ гордостъ бѣва изгѣкено и мѣдростъ сѣ лѣкавство остава посрамена, както днешныя фарисейскій законѣчитель, за когото ще чѣете сега отъ евангеліето.

Отъ Лука зачало нѣ.

Во онова време дойде при Исуса единъ законникъ, който го испитваше и дѣмаше: учителю какво да стѣра, за да полѣча животъ вѣчный? а Исусъ мѣ рече: въ закона какво е писано, той рече: да возлюбишь господа Бога твоего отъ сичкото си сѣрце, отъ сичкатъж си дѣша, отъ сичката си іакостъ и отъ сичкото си помышленіе; и сѣсѣда си като себе си. И рече мѣ Исусъ: право отговори, тѣй направи и ще полѣчишь животъ вѣчный. А той за да сѣ управи самъ, рече: кой е мой сѣсѣдъ? тога Исусъ мѣ рече: нѣкой челоуѣкъз отиваше отъ Іерусалимъ во Іерихонъ, и впадна въ разбойницы, които като го сѣблакоха и ѣраниха, оставиха го едѣвамъ живъ и си отидоха. По сѣчаю мина отъ тамо нѣкой свѣщенникъ и като го видѣ, замина. Тѣй и единъ дѣаконъ като го видѣ замина. Послѣ като мина единъ Самарянинъ, дойде надъ него и като го виде смилса, полѣ мѣ ранитѣ сѣ вѣно и масло, и като го обѣзрѣ, възскачи го на своя скотъз занесе го въ хана и го ѣкраше. На ѣтрината като трѣгна да си отиди, дади на хандѣята два сѣскренника, и мѣ рече: трѣдисѣ да го ѣкришь, и колкото похарчишь отъ себе си, азъ като сѣ върна ще ти платѣ. Прочее отъ тѣзи тримата кой е сѣсѣдъ на тогози дѣто вѣше